

EFTERÅR OG VINTER, 1348

Natten efter den ellefte dag i september, 1348

Når timeglasset rinder ud, er det blevet midnat, og en ny dag har taget sin begyndelse. Og alligevel kan jeg ikke få mig selv til at gøre noget. Gjort gerning står ikke til at ændre, og når først den er gjort, vil skylden hvile på mig. Jeg burde have været Eleanor en bedre mor, for jeg kendte bedre end nogen anden til hendes fars nederdrægtige karakter. Men ville hun have lyttet til mig, hvis jeg havde advaret hende om, at hans kærlighed til hende var unaturlig? Vil hun lytte nu?

Jeg er nødt til at gøre en ende på ubeslutsomheden. På trods af de forfærdelige sår, Eleanor påførte Isabella Startout, bad Isabella mig om at hjælpe hende, og pigens kærlige storsind bør være min ledetråd. Dybt i mit hjerte ved jeg, at jeg bør handle. At undlade at gøre noget ville være ensbetydende med at forråde den pige, jeg har kaldt min datter i alle de år.

Måtte Gud forbarme sig over mig. Det vil være lettere for mig at tåle hendes had, end det vil være for hende at tåle blodskammens brændemærke, hvis dette unaturligt avlede barn bliver født.

Mea culpa.

Et

Develish, Dorsetshire

NATTEN FOREKOM LADY ANNE mørkere, da hun sagde farvel til Eleanor og forlod fæstebondens hytte. Måske havde hun dvælet derinde længere, end hun havde været klar over, i forsøget på at få sin datter til at indse, at hun stod over for nogle yderst alvorlige valg. Det var ikke til at se, hvor sent det var, eftersom månen var skjult bag skyer. Hun trak kåben tættere om kroppen som værn mod den tiltagende vind og gik varsomt hen ad stien til hovedbygningen. Bag hende var kirken opslugt af mørket; foran hende kunne de seks lys, hun tændte hver aften i det af hendes vinduer, der vendte mod syd, lige akkurat skimtes i ruderne ud mod forgården. Deres svage lys var alt, hvad der var at se i det mørke, der indhyllede alt.

Det var kun John Trueblood, der kendte til hendes besøg, for han havde været nødt til at låse hængelåsen op til døren ind til Eleanors fængsel. Hun var ikke i tvivl om, at han ville fortælle Clara det, men hun håbede, at de begge ville tro, at det var hendes sorg over at blive forstødt af den datter, der havde været hendes af navn, der havde fået hende til at komme. John havde i hvert fald set, hvor bedrøvet hun var, da hun forlod hytten; han havde givet hende et kejtet klap på armen og sagt, hun ikke skulle tage sig af Lady Eleanors hadefulde ord tidligere på dagen. Når først pigens besynderlige galskab havde forladt hende, ville hun forstå, at Milady var hendes sande moder. Lady Anne takkede ham for

hans venlige ord, men tårerne stod hende i øjnene, da hun var på vej tilbage mod huset. Hun tvivlede på, at Eleanor nogensinde ville komme til at betragte det fosterfordrivende middel bestående af kvan, malurt og polejmynte som en gave, der var skænket af kærlighed og ikke af had.

Hun havde overladt det til pigen selv at tage fosterfordrivelsesmidlet, idet hun fortalte hende, at hun selv måtte træffe sit valg. Hvis Eleanor besluttede sig for at beholde barnet, måtte hun leve med konsekvenserne senere, for Lady Anne ville ikke være i stand til at beskytte hende mod sladder, når først hendes mave for alvor begyndte at vokse. Hun havde advaret Eleanor mod at gentage de løgne, hun havde fortalt Isabella, at hun var blevet skændet af de livegne drenge, for alle ville kunne gætte sig til sandheden, når først barnet var født. Der ville ikke være en eneste kvinde i Develish, der ikke ville kunne udpege faderen, når hun så barnets ansigtstræk, og ud fra fødselstidspunktet regne ud, at Sir Richard, pigens egen far, stadig havde befundet sig på Develish, da barnet blev undfanget. Han var måske nok død og borte, men havde stadig magt til at ødelægge enhver chance, hans datter måtte have for en ubesudlet fremtid.

Lady Anne gik med dæmpede skridt hen mod forgården, hun gjorde sig umage for, at ingen skulle opdage, at hun kom fra Eleanors fængsel, men nogle løse sten rullede under hendes fødder, og hendes hjerte sprang et slag over, da en lysstråle kastede et kortvarigt skær på hendes ansigt, idet en lygtes skodde blev åbnet og lukket. Det var umuligt at se, hvem der holdt den, indtil hun hørte Robert Startouts stemme. Han lød meget skræmt. "Åh, Milady, Milady," stammede han. "Min farbror Gyles har brug for Dem. Han sendte min mor hen til Deres kammer, men De var der ikke – og hun kunne heller ikke finde Dem andre steder."

Hun lagde hånden på hans kind. "Jeg er her nu, Robert. Hvor er din farbror?"

Drengen greb fat i hendes hånd og trak hende med hen mod voldgraven. "Han står vagt ved det nordlige trin, Milady. Der er

kommet røvere fra bakkerne mod syd. Min far og Master Catchpole siger, de er ved at omringe dalen for at angribe os fra alle sider.”

Det varede et sekund eller to, før betydningen af hans ord trængte igennem til Lady Anne. Hendes tanker var så fulde af Eleanors trængsler, at hun ikke kunne forestille sig værre problemer andetsteds. Hendes skridt blev tøvende. “Røvere?”

“Ja, Milady. Min far står på vagt på det trin, der vender mod øst, hvorfra man kan se landevejen, og han så flere mænd for omkring en halv time siden, det samme gjorde Master Catchpole fra sin post på trinet mod syd.” Robert udstødte et lettelsens suk, da en skygge bevægede sig hen imod dem. “Min farbror er bedre til at fortælle Dem det, end jeg er.”

Gyles bøjede hovedet for Lady Anne og lagde en beroligende hånd på Roberts skulder. “Bliv ikke bange, før det er nødvendigt,” sagde han opmuntrende til drengen. “Vil du være min budbringer igen? Så vent ved støttepillen, indtil du hører mit signal. Når jeg fløjter, skal du varsko mændene i huset og sende dem herhen. De skal tage alle de våben med, som de kan bære, og finde vej herhen uden lygter eller lys. Er det forstået?”

Lady Anne ventede, indtil drengen var uden for hørevidde. Hun kunne næsten ikke trække vejret på grund af den pludselige rædsel, der greb hende om hjertet. “Er det sandt, Gyles?”

“Ja, det er, Milady. Alleyn og Adam er sikre på det, de så. De har været usædvanligt årvågne, efter at en fakkellampe flammede op på den sydgående vej. De så kun lyset et sekund eller to, men det viste, at der var flere mænd under det. Det er det, vi altid har frygtet – en hel hær af fæstebønder på jagt efter mad.” Han lagde en hånd under hendes albue for at berolige hende. “Det bedste for os vil være, at det begynder at regne. De vil ikke være i stand til at brænde os ud herfra, hvis Gud åbner sluserne.”

“Og hvis Han ikke gør?”

“Så må vi kæmpe, men jeg er usikker på, om vores folk vil være i stand til at tage livet af englændere. Jeg er bange for, at de vil tøve,

hvis en stemme med Dorset-dialekt beder om nåde.” Han kunne mærke en chokeret skælven løbe igennem hendes krop. “De er nødt til at være tapper, Milady. Vores folk taber modet, hvis de ser, at De er bange.”

Han forlangte for meget af hende. “Jamen, jeg *er* bange,” hviskede hun. “Den tapperhed, jeg måtte have haft, er forsvundet. Jeg troede, jeg kunne spille rollen som lensherre, men jeg tog fejl. Jeg magter slet ikke at løfte den byrde, som det hverv pålægger mig.”

Gyles var ikke i tvivl om, at Eleanor var den sande årsag til Miladys kvaler, og i tankerne bandede han pigen langt væk. Det lod ikke til, at de smerter, hun havde påført hans datter Isabella, var tilstrækkeligt. Hun skulle også absolut ødelægge Develish ved at ødelægge deres frue. Uden at tage sig af at hans gestus var upassende, lagde han armen om Lady Annes liv og trak hende ind til sig.

“Jeg kan huske, dengang De kom til Develish som ung brud,” sagde han blidt til hende. “De var ikke meget ældre, end min Isabella er nu. Jeg stod her i forgården, kaldt herud for at være vidne til en piskning, og jeg kan huske udtrykket i Deres øjne, da De steg ned fra vognen og så den stakkel, der blev pisket. I det øjeblik vidste jeg, at vi havde fået en ven. I løbet af to måneder var der blevet sat en stopper for den slags brutale afstraffelser, og De lod Sir Richards vrede gå ud over Dem selv. Har De tænkt Dem at vise Dem svagere i aften over for en flok pjaltede tyveknægte?”

Lady Anne tog kanten af sin kappe op til øjnene. Den sidste mand, der havde holdt om hende på den måde, havde været hendes far. Hun trak vejret ind, en lang, skælvende vejtrækning, og løftede hovedet. “Jeg skal gøre mit bedste, Gyles. Fortæl mig, hvad du vil have mig til at gøre, og så gør jeg det.”

Det var Gyles ikke i tvivl om, for hans tillid til hende var meget stor. “Hjælp Robert med at vække alle i huset, og barrikadér Dem så sammen med kvinderne og børnene, Milady. Vores mænd bliver bedre til at kæmpe, når de ved, at De har taget deres familier under Deres vinger.” Han kneb øjnene sammen for at se tværs

over voldgraven, men det var ikke til at se vejen, som førte til landsbyen, eller de jorder, der lå på den anden side af den. "Først når dagen gryr, finder De ud af, om det er lykkedes for os, så De må under ingen omstændigheder åbne døren for nogen. I mørket vil De ikke være i stand til at skelne den ene Dorset-stemme fra den anden."

Lady Anne sagde ham ikke imod. Han vidste lige så godt som hun, at deres mænd ikke ville være bedre til at skelne fjende fra ven. Det var vanvittigt at kæmpe i blinde, men hvad kunne de ellers gøre? Der var ikke nogen fremtid for dem her på Develish, hvis murene blev gennembrudt, og pesten slap ind. Hun bad en tavs bøn om, at Alleyn og Adam måtte tage fejl, men selv det håb blev slukket, da et lys på størrelse med et knappenålshoved viste sig i mørket foran dem. At dømme ud fra retningen kom det fra udkanten af landsbyen, men da de holdt øje med det, begyndte det at bevæge sig, og det voksede sig større, da det nærmede sig.

"Hvad er det?" hviskede hun.

"En brændende fakkell, Milady."

"Hvem bærer den?"

Gyles kiggede på de forvredne skikkelser, som hvirvlede rundt under den blafrende flamme, og med et suk tog han et skridt væk fra hende og tog buen af skulderen. Han havde tøvet for længe. "De mennesker, vi frygter, Milady. De har omringet dalen hurtigere, end jeg havde regnet med. Jeg kan se fem eller seks stykker alene i denne gruppe."

"Hvorfor lader de sig se?"

"For at give signal til de andre i dalen om, at angrebet snart starter." Gyles kiggede mod vest og søgte efter tegn på bevægelse henne ved fæstebøndernes jordlodder. Men natten var uigennemtrængelig. "De er nødt til at gå nu," sagde han. "Nu. Tilskynd vore mænd til at kæmpe, og brug Deres visdom imod røverne, så der ikke sker noget med vore kvinder og børn. Selv hvis huset bliver belejret, kan hundrede mennesker klare sig derinde et godt stykke ind i foråret på de forsyninger, vi har tilbage."

Kappens hætte dækkede Lady Annes ansigt, så han ikke kunne se hendes udtryk, men han kunne mærke, at hendes fingerspidser strøg hen over hans kind. “Du er min bedste ven,” hviskede hun. “Pas godt på dig selv i denne nat.”

Gyles tvang et smil frem i sin stemme. “Det kan De trygt stole på, at jeg gør, Milady.”

Det kan De trygt stole på ... Lady Anne kendte ham for godt til at lade sig føre bag lyset af hans ubekymrede stemme. Han tog afsked med hende, og en forfærdelig frygt overmandede hende ved tanken om at skulle forsøge at forsvare Develishs folk på egen hånd. Var det ikke nok for Gud, at folk døde af pest, satte Han nu også de overlevende op imod hinanden, indtil alt menneskeliv var udslettet? Hvor var Hans kærlighed i denne rædselsfulde verden?

En lille hånd listede sig ind i hendes. “Lad mig give Dem noget af min styrke, Milady,” hviskede Robert. “Ellers falder De. Tror De, Thaddeus ved, der er røvere i dalen?”

Det var et underligt spørgsmål, for Robert vidste udmærket godt, at Thaddeus, som han nærrede stor beundring for, havde forladt godset for to uger siden. Drengens tvillingefætre og tre af deres venner var taget af sted sammen med ham, men ingen af dem var vendt tilbage. “Savner du Thaddeus, Robert?”

“Ja, Milady, men det er dumt af ham at føre hesten i stedet for at ride på den. Det er lettere at angribe ham til fods. Min farbror bør advare ham.”

Hun klemte hans hånd for at berolige ham. “Din farbror skal nok gøre det rigtige. Det gør han altid.”

“Det tror jeg ikke, Milady, for så ville han allerede have gjort det. Han lader, som om han kan se i mørket, men det kan han ikke. Min far kan heller ikke. Hvis det var mig, ville jeg sige til Thaddeus, at han skulle holde op med at være sådan en kvajpande. Sådan som han kommer gående der, ville selv jeg kunne skyde en pil i hjertet på ham.”

Lady Anne sagde til sig selv, at det var ren fantasi, et skræmt barns indbildning, men hun fik ham alligevel til. “Se efter igen,”

sagde hun indtrængende og drejede ham om mod voldgraven. “Fortæl mig, hvad du ser. Er det én mand eller mange?”

“Én, Milady. Han kommer gående med armene strakt ud ligesom Jesus på korset. I højre hånd holder han tømmerne og i venstre en fakkell. Jeg tror, han er bange for, at flammerne skal skræmme hesten. Han har en høj hat og en lang frakke på.”

“Kan du virkelig se så meget? Er du sikker på, at det er Thaddeus?”

“Hvis det ikke er, så er det en høj mand, der bevæger sig ligesom ham, Milady. Nu gør han holdt og lader hesten græsse ved vejkanten ... og han står og stirrer ned i jorden på den måde, som Thaddeus gør, når han tænker sig om.”

Lady Anne ville så gerne tro på ham. “Det er et underligt tidspunkt for ham at dukke op. Han ved alt om, at alle folk på Devilish sover nu.”

“Bortset fra de mænd, der står vagt på posterne, Milady,” sagde Robert nøgternt. “Hvis mine fætre er døde, vil Thaddeus lade min farbror det vide først.”

Det samme havde Lady Anne tænkt. Men hvem skulle hun stole på, når hendes egne øjne var bedre til at læse hovedbøger end til at se ting på lang afstand? “Giv mig din lygte,” sagde hun pludselig beslutsomt, “og stil dig så på din plads henne ved støt-tepillen. Jeg sætter al min lid til dig nu, Robert. Hvis du tager fejl, og din farbror har ret, vil der ikke være ret lang tid til at mønstre mændene, så de kan forsvare murene.”

“Jeg tager ikke fejl, Milady,” svarede han med overbevisning og slap hendes hånd, “men De skal ikke give mig skylden, hvis der *også* er røvere derude.”

Gyles sænkede buen, da det flakkende lys fra faklen viste, at hans nevø havde ret. På halvtreds skridts afstand var det umuligt at tage fejl af Thaddeus' højde og lange, fjedrende skridt, også selvom han

var klædt som en herremand i en pelsbesat frakke med vidde forneden og en bæverskindshat oven på en kappehætte. "Jeg er ved at blive gammel, Milady. Jeg troede, hesten var mænd."

Lady Anne undertrykte et smil. "Også jeg, min ven. Der er ikke så meget at frygte, som vi troede."

"Bortset fra dårlige nyheder," mumlede Gyles. "Han ville ikke dukke op, mens alle ligger i deres senge, hvis han kom med gode nyheder."

Lady Anne rakte ham den tilskoddede lygte. "Bør vi åbne den og vise ham, at vi er her?"

"Ikke endnu, Milady. Lad os først høre, hvad han har at sige." Han hævede stemmen, mens Thaddeus kom nærmere, indtil han befandt sig tyve skridt fra voldgraven. "Er du rask, Thaddeus?" råbte han.

En velkendt stemme nåede dem. "Er det dig, Gyles? Jeg bliver blændet af faklen her, men jeg var bange for at få en pil i hjertet, hvis jeg ikke viste, hvem jeg var." Han bukkede sig ned for at slukke flammerne på grusvejen. "Er du alene, min ven?"

Den varsomme måde, hvorpå han stillede spørgsmålet, fik Lady Anne til at træde om bag Gyles. Hun var så spinkelt bygget, at hans krop sagtens kunne dække hendes. "Sig ja," hviskede hun. "Ellers fortæller han dig ikke noget."

"Der er vagter på trinene," svarede Gyles. "Hvis du ikke vil have, at de skal høre, hvad du siger, må du komme hen til voldgraven og tale lavt. Hvad er du bekymret over?"

Lady Anne hørte lyden af hestehove, da Thaddeus førte hesten hen til bredden, og raslen fra bidslet, da den sænkede hovedet for at drikke. "Fortæl mig først, hvad der er sket på Develish," sagde han. "Er alt, som det var, før jeg tog af sted? Jeg så lys i vinduet til Lady Annes kammer. Ser hun frem til, at vi kommer tilbage?"

"Ja, selvfølgelig," svarede Gyles, tydeligt overrasket. "Det gør vi alle sammen. Hvorfor skulle vi ikke det?"

Thaddeus tøvede lidt, før han svarede. "Ikke for noget. Jeg lovede bare dine sønner, at jeg ville spørge. De er bange for, at

du og Martha er vrede, fordi de ikke spurgte om lov, før de drog af sted.”

“Jeg ville have sagt nej, hvis de havde spurgt.”

“Ja, det regnede de med.”

Gyles udstødte et muntert grynt. “Du jager en ukristelig skræk i livet på mig ved at dukke op på det her tidspunkt. Jeg troede, du kom for at fortælle mig, at de var døde.”

“Overhovedet ikke. Alle drengene er i live og ved godt helbred. Develish kan være stolt af dem. Jeg har haft de tapreste følgesvende, man kan tænke sig. Deres mod, da de stod ansigt til ansigt med pesten, har været lige så stort som dit, og vi har fundet massevis af proviant som erstatning for lagrene her. Når folk dør, har dyrene det godt, og kornet bliver ikke fortæret.”

“Er det slemt derude, min ven?”

Lady Anne hørte et træt suk. “Det er en gravplads, Gyles. Døden mejer alle ned. Jeg kan hverken frigøre mig fra dødens stank eller udviske erindringerne om det, der bliver ladet tilbage. At overleve er en forbandelse. I nat har været en vandring gennem Helvede.”

Ordene var så trøstesløse, at Gyles åbnede for lygtens skodde og holdt den op. Thaddeus havde taget hatten af og skubbet hættens bagud, og lyset skinnede på hans forgræmmede, udmattede ansigt. Da Gyles så, at det stærke lys fik Thaddeus til at fare sammen, lod han lyset skinne ned på vandet. “Der var et lysskær på himlen mod syd for omkring fem timer siden,” sagde han. “Jeg gættede på, at det var Athelhelm, der blev brændt af. Var det dit værk?”

“Ja.”

“Hvorfor?”

“For at skaffe sikker gennemrejse for drengene og to hundrede får fra Afpedle til Develish. Jeg ville have ventet et par dage med afbrændingen, hvis jeg havde kunnet, men det varer ikke længe, før det begynder at regne, og så ville mit forehavende have været umuligt.”

Det krævede ikke megen fantasi for Gyles at læse imellem linjerne i det, der blev sagt. "Er der pest i Athelhelm? Er alle blevet smittet?"

Thaddeus nikkede. "Alle dem, der var der endnu."

"Og de døde var ikke blevet begravet?"

"Nogle af dem var blevet lagt i en fællesgrav, men de fleste var efterladt til at dø inde i deres huse. Liget af en munk, der havde plejet dem, lå i en døråbning, hans ansigt var fortæret af omstrejvende dyr. Jeg kunne ikke se anden udvej end at rense landsbyen med ild. Jeg advarede om, hvad jeg havde i sinde at gøre, men ingen svarede eller kom ud."

"Hvad er det så, du er tynget af?"

Der opstod en lang pause. "En mand tryglede om nåde, mens jeg skulle til at kaste en flammende fakkel på hans stråtag. Jeg så ham gennem den åbne dør. Han lå i stråene og drejede hovedet for at se på mig. Jeg kunne have holdt inde, men det gjorde jeg ikke."

"Forsøgte han at rejse sig op?"

"Nej."

"Så var døden måske den nåde, han bad om."

"Han troede, jeg var Djævelen, der var kommet for at brænde ham. Det kunne jeg læse i hans øjne." Thaddeus bandede stille hen for sig. "Du skal ikke tage dig af mig. Jeg lovede mig selv, at jeg ikke ville tale om det. Du måtte tage dig af værre ting end det, da Sir Richard og dine soldaterfæller døde."

Gyles genkaldte sig, at Thaddeus havde krydset voldgraven om natten for at holde ham med selskab, mens han plejede de syge for så at begrave dem. Den yngre mand havde holdt sig på afstand hele tiden, men hans tilstedeværelse havde været en trøst. "Og jeg var taknemmelig for, at du hørte på mig. Når man er to om at bære byrden, er den kun halvt så tung." Gyles tav lidt. "Var mine sønner sammen med dig?"

"Nej. Deres samvittighed havde det slemt nok med det, jeg bad dem om at gøre i Afpedle." Thaddeus beskrev, hvad der var sket

de seneste to uger, med detaljer om de godser, de var kommet forbi, og de forrådslagre de havde fundet. Han fortalte om, hvordan de fandt en vogn og korn i Holcombe og to hundrede får i Afpedle, men hans beskrivelser af den stank af forrådnelse, der lå hen over alle godserne, fik det til at vende sig i maven på dem, der lyttede, og det samme gjorde hans advarsler om rotteangreb i de landsbyer, hvor folk var døde. "Kornlagrene lokker dem til, og det ser ud, som om de formerer sig hurtigere, når de får mere mad. Jeg ved ikke, om det er dem, der får sygdommen til at brede sig – eller hvordan det sker – men vi fandt nogle få overlevende i Woodoak, der mener, at rotterne er smittebærere. I må hellere holde skarpt udkig efter rotter, der svømmer over voldgraven."

"Der var rotter i Bradmayne."

"Ja, det kan jeg huske, du sagde." Thaddeus blev tavs et øjeblik for at få styr på sine tanker. "Ian sagde, at du aldrig bliver bidt af lopper. Passer det?"

"Ja."

"De overlevende i Woodoak talte om, hvor meget de pestramte kradsede sig, inden de blev syge, og at de levendes hud kløede, efter at de havde rørt ved de døde. Det hjalp at dykke hele kroppen ned under vand, sådan som du gjorde i Devil's Brook, og jeg spekulerer på, om vandet mon skyllede lopperne af. Kan du huske, om Sir Richard eller nogle af dine rejsefæller klagede over kløe?"

"Det gjorde de alle sammen. Der var beskidt på Bradmayne. Lopper og lus var lige så udbredte som rotter. Sir Richard vidste ikke, om han skulle misunde mig min tykke hud eller forbande mig, fordi jeg slap for min del af biddene. Det er et udmærket gæt, Thaddeus, men er det sandt?"

Endnu et træt suk. "Det ved jeg ikke, men jeg kan ikke komme på andre forklaringer på, hvordan sygdommen kan bevæge sig så frit fra gods til gods. Rotter bliver på de steder, hvor der er mad, men lopper bevæger sig fra sted til sted sammen med dem, de sidder på. Snak med Lady Anne om det. Hun ved bedre end jeg, om den slags er muligt. Vi diskuterede flere gange, hvordan en

købmand eller bissekræmmer kunne være bærer af sygdommen uden selv at bukke under.”

Gyles forventede halvt om halvt, at Lady Anne gav sig til kende, for der var ikke nogen grund til, at hun skulle blive ved med at gemme sig. Men det gjorde hun ikke. “Lad mig hente hende, så du selv kan tale med hende.”

Thaddeus sagde straks nej. “Det er der ikke tid til. Jeg er nødt til at drage af sted med det samme. Jeg kom for at hente hestekraver, seletøj og reb, så vi kan trække vognen fra Holcombe. Jeg mener, vi opbevarede alt udstyret i Sir Richards kammer. Jeg kan se, at I besluttede jer for at lade tømmerflåden blive i vandet, så kan du sende over til to heste? Du må også gerne overveje, hvilken rute vi skal tage fra Holcombe. Kan du huske de landeveje, du rejste ad sammen med Sir Richard, tilstrækkelig godt til at du kan fortælle mig, om der findes en genvej til Afpedle? Det ville være nemmere, hvis vi kunne drive fårene og trække vognen på samme tid.”

Gyles så vejene for sit indre blik. “Jeg husker en stuedrivervej, der går mod vest lidt over en mil nede ad den landevej, der fører sydpå fra Holcombe, og én mere lidt over en fjerdingvej eller deromkring i nordlig retning, som fører ud nord for Athelhelm ... men jeg ville ikke råde dig til at tage nogen af dem. I kører fast i mudder, når regnen begynder at falde. Mit bedste bud er at trække vognen til Athelhelm og mødes med fårene der. Hvor langt væk fra jeres lejr er det?”

“Tre tusind skridt ... måske fire ... men stien langs bredden er kun lige bred nok til en hest. En vogn er for bred.”

“Måske er floden bred nok. Den er ikke dyb, og der er grus på bunden, hvis jeg ikke husker forkert. Jeg kan huske, at Sir Richard engang red igennem den og blev forundret over de ørreder, der svømmede foran ham.” Gyles trak på skuldrene. “Det bliver anstrengende, men jeres rejse vil blive en hel del sikrere, end hvis I skal hen over godsjorder, som I ikke kender. Skal jeg hjælpe dig med det? Jeg er sikker på, at Milady vil give mig lov til at tage af sted sammen med dig.”

Lady Anne hørte en stille latter. “Det ville dine sønner ikke være vilde med, du gamle. De vil selv have al æren.” Han tøvede igen. “Er Milady ved godt helbred?”

“Det er hun, og hun har lovet, at der skal holdes fest til ære for dig og vores sønner, når I vender tilbage. Hun kalder jer helte og tænder seks lys for at minde om jeres dåd hver aften. Du så dem i hendes vindue, da du kom gående på landevejen.”

“Ja,” sagde Thaddeus. “Det var en venlig, men tåbelig tanke, fordi det viser, at der er mennesker her. Hvad med Lady Eleanor? Hvordan går det med hende?”

Gyles var usikker på, hvor meget han skulle fortælle, indtil Lady Anne hviskede, at han skulle sige sandheden. “Ikke så godt. Det lader til, at hun er blevet vanvittig. I løbet af nogle få timer i dag har hun angrebet og såret min Isabella, erklæret sig fri af Lady Anne, bekendtgjort, at hendes rigtige mor var et pigebarn under My Lord af Foxcotes beskyttelse, og truet med at få os alle sammen brændt på bålet, fordi vi nægter at anerkende hende som den retmæssige frue af Develish. Det, der gjorde hende allermest rasende, var Lady Annes planer om at skænke os vores frihed. Hun vil hellere se os dø af pest end frigjort fra trældommens åg.”

Thaddeus spurgte, hvor slemt Isabella var såret. “Jeg kan ikke holde ud at tænke på, at hun lider, Gyles.”

“Det er der ingen af os, der kan. Hun er bleg og kraftesløs, men hun kan gå. Hun blev stukket femten gange med trækkenålen, men ikke dybt. Milady og Martha tager sig af hende og siger, at hun vil være rask inden for en uge.”

“Det er jeg glad for at høre. Og det bliver hendes brødre også. Fortalte Lady Eleanor, hvad årsagen var til hendes opførsel?”

“Kun en masse vanvittigt vrøvl om, at Lady Anne havde tilranet sig den magt, der skulle have været hendes. Hun er tilsyneladende ude af stand til at forstå, at det var Lady Anne, der skænkede hende retmæssig byrd ved at undlade at røbe hemmeligheden omkring hendes fødsel i alle de år. Det var din stedfar, der påpegede det. Du ville ikke have kunnet genkende ham, Thaddeus.

Han roste dig og sagde, at han hellere ville falde på knæ for dig end for den utaknemmelige tæve, Lady Anne har opfostret.”

Endnu en stille latter. “Jeg kan ikke genkende ret meget af det, du fortæller, Gyles. Hvor længe har Lady Eleanor vidst, at Lady Anne ikke er hendes mor?”

“Milady fortalte hende det her i eftermiddag i håb om, at det kunne kurere hendes vanvid. Martha siger, hun har opført sig underligt, siden hendes far døde, men aldrig så afsindigt som i dag. Hun har svoret, at hun vil få Milady dømt for kætteri, hvis hun nogensinde får mulighed for det.”

“Er hun spærret inde?”

“Ja, i fæstebondehytten ved siden af John Truebloods. Hele eftermiddagen har hendes forbandelser og klager lydt ud over stedet.”

“Hvad handler hendes klager om?”

Nu var det Gyles’ tur til at le. “Hvad som helst hun kommer i tanke om. Hendes værste angreb er på mændene her på godset – også dig. Når vi ikke er kujoner og tyve, er vi gemene slaver, der er lige så glubske som hunde.”

“Er der nogen, der har ondt af hende?”

“Kun min datter og Robert. De kan se noget godt i hende, som andre ikke kan få øje på, også selvom Isabella havde ret til at kræve en hårdere straf end Roberts forslag om en dags indespærring for hvert stik, hun tilføjede Isabella. Ingen ønsker at slippe hende fri, før hendes galskab er gået i sig selv. Hun er onskabsfuld nok til at dræbe næste gang, og jeg viser ingen nåde, hvis hun gør Isabella fortræd en gang til.”

“Så hold hende indespærret, indtil dine tvillinger vender tilbage. Al den død og elendighed, de har været vidne til, har givet dem mere mod og beslutsomhed, og de vil ikke tolerere, at deres søster bliver udsat for vrede fra et menneske som Lady Eleanor. Få hende til at forstå det.”

“Du forlanger det umulige. Hun nægter at lytte til noget, der kommer fra en fæstebondes mund.”

“Vil hun lytte til Master de Courtesmain?”

“Han er bange for sin egen skygge. Han kan knap stå på sine ben af frygt for den straf, herredsfogeden vil nedkalde over os, fordi vi formastede os til at sætte os til doms over Sir Richards datter, da hun gjorde en laverestående person som Isabella fortræd. Du gjorde det ikke let for Milady, da du overgav din stilling til ham, Thaddeus. John Trueblood ville have været en bedre forvalter end den tvetungede franskmænd.”

“Jeg tænkte, det ville være klogere, hvis han blev ved Lady Annes side. Han er skinsyg af natur og ville have skabt problemer for hvem som helst, der måtte have overtaget posten.”

Gyles nikkede samstemmende, før han skiftede emne. “Hvor længe varer det, inden vi ser dig igen?”

“Jeg sender dine sønner og dine venners sønner af sted fra Afpedle om tre dage eller deromkring. De får brug for fårefolde på denne side af voldgraven til alle fårene og et sted at krybe i ly for regnen. Kan mændene på Develish bygge alt det på så kort tid? Og vil Milady tillade dem at krydse voldgraven?”

“Jeg kan ikke se, hvorfor ikke. Hun gav dig tilladelse til at krydse den, da jeg vendte tilbage med Sir Richard. Kommer du sammen med drengene?”

“Nej. Jeg kommer med vognen senere, når jeg har fundet ud af hvordan jeg skal få den hertil. I skal få dem til at vente to uger på denne side af voldgraven. Jeg er så sikker, som jeg kan være, på at de ikke har pest, men I bør alligevel være varsomme. De kan bruge tiden på at slagte får og stage dem over på tømmerflåden.”

“Det bliver ikke let at drive får gennem regnen. Det bør være en mand, der står i spidsen for den opgave. Lad mig ride tilbage sammen med dig og stå for det.”

Der opstod en kort pause, før Thaddeus svarede. “Jeg vil ikke påstå, at jeg ikke er fristet til at sige ja, men dine sønner har arbejdet hårdt på at bevise deres eget værd. Du skal ikke opfatte dem som drenge, Gyles. Mød dem som mænd, og du vil ikke blive skuffet.” Han bad Gyles om at skynde sig at komme med reb,

hestekraver og seletøj og havre til hesten, hvis de kunne undvære noget. "Folk vil forvente svar på deres spørgsmål, hvis de finder mig her, og jeg er ikke så god til det med at snakke. Hvem som helst af mine følgesvende vil være bedre til at fortælle, end jeg er."

Gyles gjorde et sidste forsøg på at få Lady Anne til at træde frem. Hun havde virket så ivrig for at tale med Thaddeus, da han først nærmede sig voldgraven. "Lad mig i det mindste vække Lady Anne og få hende til at komme herud alene. Hun har i sandhed savnet dig som rådgiver, Thaddeus."

"Og jeg har haft svært ved at undvære hendes støtte, men jeg har ikke brug for endnu lifligere påmindelser om det, jeg savner, når selv din rustne stemme kan friste mig til at blive her. Overbring hende mine forsikringer om min troskab, når du fortæller hende, at jeg har været her, men du skal ikke forstyrre hendes søvn på grund af mig."

"Er der andet, du gerne vil have mig til at sige?"

"Ikke noget, du kan overbringe uden at komme til at rødme, gamle mand. Jeg har opdaget, at jeg er mere knyttet til Develish, end jeg troede. Det er ikke let at bryde de bånd, der binder os til mennesker og steder, vi kender."

Skjult i Gyles' skygge gik Lady Anne hen til huset og smuttede først ind gennem døren efter at have bedt ham om at hente reb og seletøj, mens hun ledte efter havre. I køkkenet lavede hun en pakke med brød opblødt i lidt suppe – som var alt, hvad der var tilbage fra aftenen inden – og et af de dyrebare syltede, hårdkogte æg. Før hun bandt hjørnerne sammen på den lille sækkepose, skyndte hun sig hen til forvalterens kontor, tændte et lys og skrev et brev, som hun foldede sammen og lagde ned oven på ægget, hvor Thaddeus ville få øje på det.

Det var ikke let at vide, hvad Gyles tænkte om dette lavmælte natlige besøg, men Lady Anne mente, hun vidste, hvad det hand-

lede om. Næsten hvert eneste spørgsmål, som Thaddeus havde stillet, handlede om at finde ud af, om Eleanor havde anklaget nogen af hans følgesvende for voldtægt eller mord, og Lady Anne vidste, at han ikke ville give dem lov til at vende tilbage, hvis hun havde. Hun ville ønske, hun kunne dele alting med ham, for han fortjente en forklaring på Eleanors opførsel, men hun kunne ikke tillade sig at røbe pigens hemmelighed. I stedet bad hun til, at de ord, hun havde skrevet, ville overbevise ham om, at hun havde afdækket sandheden om Jacob, og at Eleanor ikke ville udsætte Thaddeus og hans følgesvende for flere ubehageligheder.

Hun spekulerede på, om han ville anerkende, ja, i det hele taget forstå hendes behov for hans støtte? Det var hendes oprigtige håb, for hendes tunge hjerte fortalte hende, at han ikke havde besluttet sig for, om han selv ville krydse voldgraven, når fårene og kornet var bragt i sikkerhed. Han havde været så klippefast, da han sagde, han ikke ville se hende, så på trods af det, han havde sagt til Gyles, var hun bange for, at han rent faktisk havde planer om at afskære forbindelsen til Develish.

Min Kære Ven!

Jeg skriver dette brev i al hast, mens Gyles samler det, du har brug for til din rejse. Jeg beder til, at du finder brevet, og at mine ord må være dig til trøst, når solen står op. Jeg tror, du rejste væk med drengene i hemmelighed for at undgå at skabe ufred her på Develish, og jeg takker dig for din betænksomhed. Det gør mig forfærdelig ondt, at Jacob skulle komme af dage på den måde – jeg kender til detaljerne omkring det – men lad mig forsikre dig om, at han hviler i fred, og at de problemer, du forudså, ikke er opstået. Der er ingen, der sætter spørgsmålstegn ved, om hans død var en ulykke, eller om jeres hensigt er ædel – at lede efter forsyninger til Develish.

Jeg misunder dig din frihed, min kære ven, og ønsker ikke at tage den fra dig, men husk på de hjerter, der slår for dig her på Develish. Det er mit gæt, at du har planer om at tage af sted igen, når du har indfriet dit løfte om at bringe os mad, men jeg beder dig om ikke at gøre det over hals og hoved. Det vil være til umådelig stor sorg for mig, hvis du ankommer og tager af sted igen om natten, uden at efterlade dig andet end et vognlæs korn. Du kan nok ikke forestille dig, hvor meget du har været savnet her?

Du og jeg har udrettet så meget sammen, og jeg tror, du betragter mig som en god rådgiver. Jeg beder dig om ikke at forsvinde igen uden at give mig lejlighed til at indvie dig i mine tanker. Du og jeg har længe næret en drøm sammen, en drøm om frihed for vores folk, men den vil ikke have særlig stor betydning, hvis du ikke er iblandt os, når den tid kommer, hvor vi frigør os for de bånd, der binder os her. Vi har mere brug for din styrke, end du aner.

Måske mener du, at dit liv ikke har lige så stor betydning for Develish som ægtemænd og fædre som Gyles Startout og John Trueblood? Hvis det er tilfældet, tager du fejl. Jeg har i høj grad brug for dig.

Med højagtelse

Anne

Det varede en time, før Gyles opsøgte Lady Anne på forvalterens kontor for at fortælle hende, at Thaddeus var taget af sted igen. Hun sad ved det tændte lys og tegnede planer for fårefoldene på den anden side af voldgraven, og hun smilede, da han gav udtryk for sin glæde over budskabet om, at hans sønner havde det godt. "Det glæder mig på dine vegne, Gyles."

"Men nu har jeg endnu større årsag til at være bekymret for dem, Milady. Jeg fortalte Thaddeus om My Lord af Bournes angreb på

os, og jeg var chokeret over at høre ham sige, at My Lord og hans hirdmænd var i Holcombe for to dage siden, kun to døgn efter at de tog af sted herfra. Han forsikrede mig om, at han og vore sønner ikke blev set, men det bliver rigtig slemt for Develish, hvis han tager fejl. Bourne behøver ikke at gøre andet end at fragte de seks hertil i lænker, og så vil De være nødsaget til at frikøbe deres liv med os to hundrede inden for voldgraven.”

Lady Annes smil forsvandt. Hun havde stort set glemt den ondskabsfulde, gamle mand på grund af alt det røre, dagen havde bragt, men hun var ikke i tvivl om, at han ville hævne sig på Develish, hvis han kunne. Hans stolthed måtte have lidt voldsomt under, at hans normanniske hær var blevet slået tilbage af engelske fæstebønder, og hans begær efter det guld, han troede Develish lå inde med, var ikke blevet mindre. “Vi så ham drage mod nord. Hvordan kan han være nået til Holcombe så hurtigt? Vi dræbte fire af hans heste og sårede endnu flere.”

“Men ikke hans trækheste, Milady. Jeg gætter på, at han gjorde det, jeg advarede Thaddeus mod at gøre, og valgte en stuedrivervej. De er de korteste forbindelser mellem landevejene, og uden kreaturer til at sinke ham og tilstrækkelig mange mænd til at få hans hjul til at rulle kan hans vogn sagtens komme frem dér. Hans tyvagtige natur får ham til at foretrække stuedrivervejene. Han løber ikke så stor en risiko for at blive set eller udfordret, hvis han holder sig fra befærdede veje.”

“Men hvorfor Holcombe?”

“Thaddeus siger, Holcombe er så godt som affolket, Milady. Han holdt øje med stedet for flere dage siden og mener, at der kun er fæstebønder tilbage inde på godset. Han så heste på markerne, så det er mit gæt, at My Lord har taget dem som erstatning for dem, han mistede. Det samme gælder våben, eftersom bønderne ikke tør sige ham imod, hvis han beordrede dem hentet i deres herres våbenkammer. Jeg er bange for, at vores sejr over ham var kortvarig, og at det ikke varer længe, før vi ser ham igen – med eller uden Thaddeus og vore sønner.”

“Fortalte du Thaddeus det?”

“Ja, og jeg tilbød endnu en gang at tage med ham, foreslog ovenikøbet at James Buckler og Adam Catchpole også tog med. Med flere vagter ville vi have større chance for at fragte forsyningerne sikkert hjem.”

“Hvad svarede han?”

“At De ikke ville give tilladelse til det, Milady. Forsvaret af Develish er vigtigere end at drive færene hertil. Han har selvfølgelig ret, men det får mig ikke til at holde op med at bekymre mig.”

“Heller ikke mig, Gyles. Jeg havde håbet, at denne dag ville ende i lykkelig forvisning om, at de alle seks er i live, men det lader til, at vi skal bekymre os om dem en stund endnu.”

“Thaddeus håber, at vejret vil beskytte ham, Milady. Han sagde, han ville vædde på, at det vil være lettere for Develishs fæstebønder og Afpedles får at holde til silende regn, end det vil være for My Lord af Bourne og hans mænd.”

Lady Anne smilede. “Så vil jeg bede til, at der kommer skybrud.”

Gyles kiggede undersøgende på hende i et stykke tid. “De trådte meget hurtigt om bag mig, da Thaddeus kom tættere på, Milady. Hvad fik Dem til at mene, at han ikke ville tale så frit fra leveren, hvis han vidste, De var der?”

Der var næsten ingen tøven, før hun svarede: “Han spurgte, om du var alene. Det gik op for mig hvorfor, da han fortalte om afbrændingen af Athelhelm. Det var ikke noget, andre skulle høre.”

“Var det Deres indtryk, Milady? Jeg syntes snarere, hans bekymring gjaldt modtagelsen af vores sønner.”

Lady Anne lagde albuerne på skrivebordet og hvilede hovedet på hænderne. Hvis hun skulle betro sig til nogen, måtte det være Gyles. Han havde været hendes ven og rådgiver i ti år, og hendes hengivenhed for ham og hans familie var dybfølt. Men hvordan kunne hun sige sandheden uden at røbe, hvorfor Thaddeus var rejst fra Develish med hans sønner? Gyles' stolthed ville lide et knæk, hvis han hørte, at Ian og Olyver havde været villige til at lade sig piske af Eleanor mod adgang til at befamle hendes bryster.

Hun huskede de ord, Thaddeus havde skrevet i et brev, som Isabella insisterede på at vise hende, da hun kom for at fortælle, at Eleanor var med barn – *Jeg gør det, jeg gør, for at dine brødre og deres venner ikke skal få problemer, ikke for at de skal få endnu flere problemer* – og det føltes lige så sandt i aften, som det havde gjort for to uger siden.

“Det er mig, der bærer skylden for Thaddeus’ forsigtighed,” sagde hun. “Jeg nægtede at lade ham tage af sted under Jacobs begravelse, fordi jeg følte, det ville være respektløst over for hans bror. Jeg vil tro, han kom her for at finde ud af, om jeg ville gøre alvor af min trussel om at behandle ham og dine sønner som rømsmænd, hvis de nægtede at adlyde min ordre.”

Gyles så på hende med vantro i øjnene. “De er god til mange ting, Milady, men ikke til at fortælle løgne. Måske ville det være bedre at fortælle vore folk, at han kom for at hente hestekraver og for at bede os om at lave fårefolde.”

“Jeg er sikker på, at det vil være klogt.”

Han skulle lige til at gå sin vej, men skiftede mening. “Har jeg gjort noget galt, Milady, svigtet Dem på en eller anden måde, som får Dem til at mene, at De ikke kan fortælle mig sandheden? Hvis jeg skræmte Dem med min snak om røvere, beder jeg underdanigst om forladelse. Robert havde ret, da han sagde, at mit syn ikke er, hvad det har været.”

Lady Anne rystede straks på hovedet. “Du er min nærmeste ven, og jeg lægger med glæde mit liv i dine hænder.” Et kort øjeblik så hun undersøgende på hans ansigt. “Lad mig forelægge dig en anden gåde: Ville du bryde dig om, at jeg udbredte mig om din kones allerdybeste tanker, hvis jeg kendte til dem?”

Gyles smilede skævt. “Så ville jeg ikke få noget godt at høre om mig selv.”

“I så fald ville det ikke være sandheden – kun ord, der blev sagt i et øjeblik irritation – og jeg ville svigte dig ved at skabe strid på områder, hvor der ikke herskede strid forinden.”

Han var alt for klog til at godtage så indholdsløs en undskyld-

ning. “Men hvad så, hvis der rent faktisk herskede strid, Milady? Ville det ikke være et større svigt at tie stille, når man ved, at man kan gøre skade på andre ved at tie?”

Lady Anne spredte fingrene som en lille undskyldning og bad til, at han ikke troede, hun havde kendt til Eleanors planer om at angribe Isabella. “Jeg er endnu dårligere til at læse tanker, end jeg er til at lyve, Gyles. Hvis jeg vidste, hvor problemerne gemte sig, kan du trygt stole på, at jeg ville fortælle dig hvor.”

Han nikkede let, gik hen imod døren og lod hånden hvile på klinken. “Thaddeus bad mig sige tak for maden. Han kunne genkende den måde, pakken var bundet på, og vidste, at det måtte være Dem, der havde lavet pakken. Han takker Dem også for de lys, De tændte i Deres vindue hver aften.”

Hun smilede igen. “Jeg hørte ham sige, det var dumt.”

“Det var hans spøg. Jeg tror, han vidste, hvad de betød, i det øjeblik han så dem – hvilket jeg også burde have vidst den første dag, De tændte dem.”

“Og hvad betød de så, Gyles?”

Han åbnede døren på klem. “Et tegn på, at det er sikkert for vore sønner at vende hjem, Milady – selvom det undrer mig, at drengene og Thaddeus har brug for at få det at vide.”

Omtrent en halv mil nede ad landevejen ville Thaddeus ønske, at han havde taget en pakhest med til at bære de tunge hestekraver, han havde lagt over skuldrene, og de hårdt sammenrullede reb og seletøjet, som han havde lagt hen over sadlen og lårene. Selvom Dræber trådte meget forsigtigt i sporene i vejen, skavede hestekraverne Thaddeus på halsen, og rebet stødte ubønhørligt ind i lysken på ham.

Regnen, der var startet som en let støvregn, da han forlod Develish-dalen, blev kraftigere, jo længere sydpå han og Dræber kom, og de var begge to lige så våde, som hvis de havde været

en tur i voldgraven, da de nåede ud på åbent land det sted, hvor han og drengene havde forladt landevejen to uger tidligere. Han overvejede at søge ly under de træer, der stod langs Devil's Brook, men tvivlede på, om han så nogensinde ville få gang i sig selv eller hesten igen. I stedet bed han tænderne sammen og skubbede tankerne om ubehaget fra sig og tænkte på det brev, han havde fundet i Miladys pakke.

Allerede mens Gyles var i gang med historien om, hvordan Develishs fæstebønder havde slået My Lord af Bournes angreb tilbage, var Thaddeus gået i gang med at sætte brødet og det syltede æg til livs. Ingen af delene havde været en del af hans kost i to uger, så det smagte så meget des bedre, og det eneste sted på kroppen, hvor det ikke gjorde ondt nu, var hans halvfulde mave og det stykke hud på brystet, der var dækket af det lille stykke pergament, som han havde stukket inden for koften. Uden et lys havde han ikke været i stand til at læse det, Milady havde skrevet, men han var sikker på, at hendes ord var venlige, for hun havde ikke behovet at sende ham en besked.

Gyles havde sørget for at holde lygten ved sin ene side, da han gik hen til godsets fordør, men Thaddeus' øjne havde i den grad vænnet sig til mørket, så han fik øje på den kappe, der bevægede sig bag Gyles' ben, og den ærbødighed, hvormed han førte en lille, slank skikkelse ind i huset.

Først var han blevet såret over, at Lady Anne havde holdt sig skjult, indtil han kom i tanke om, at han havde spurgt Gyles, om han var alene. Så blev han bekymret ved tanken om, at han måske havde såret hende ved at sige nej, da Gyles ville hente hende, indtil han så pakken oven på rebet.

“Jeg så dig træde til side, så hun kunne komme ind i huset,” indrømmede han over for Gyles, mens han spiste ægget. “Hvis jeg havde vidst, at hun stod bag dig, ville jeg have belagt mine ord anderledes angående det, vi mødte på vores vej. Det var ikke min mening at skræmme hende.”

“Det havde hun allerede gættet, det var derfor, hun gemte

sig,” svarede Gyles. “Men du tager fejl, hvis du tror, hun er let at skræmme, Thaddeus. My Lord af Bournes kaptajn lod det skinne tydeligt igennem, at kvinderne på Develish var lige så meget værd for hans mænd som guld, fordi de ikke havde pest, så Milady samlede vore koner og døtre i kirken og havde en dolk på sig, så hun kunne dræbe den første soldat, der trådte ind. Hun vidste, at hun ville komme til at lide for det, men hun havde i sinde at kæmpe lige så hidsigt som mændene.”

Og hun ville have lidt, tænkte Thaddeus. Han kunne ikke forestille sig en hurtigere måde at knække hendes mod – og hendes folks – end ved at flå tøjet af hende og tvinge hende til at underkaste sig en flok hirdmænd i sine egne fæstebønders påsyn. Det samme ville være tilfældet, hvis han og drengene blev taget til fange og fragtet til Develish for at blive hængt. Gyles havde talt sandt, da han sagde, at Milady, på trods af sin styrke, hellere ville opgive Develish end at se seks af sine egne folk blive klynget op uden for voldgraven.

Ikke desto mindre mente Thaddeus, at Gyles malede fanden på væggen med sin frygt: Chancen for, at Bourne fandt deres lejr ved Pedle-floden, var forsvindende lille. Den største trussel var mod Develish, ikke mindst fordi der var rart at være, i ly for uvejret. Hvis Thaddeus forestillede sig, hvor rart det ville være at sidde i den store hal, varm, tør og mæt, hvor meget mere måtte My Lord og hans mænd så ikke ønske sig det samme?

Med en pludselig utålmodighed skubbede han Bourne ud af tankerne. Det var alt for let at bukke under for en imaginær frygt, når ens hjerne var træt. Det mest presserende problem var at få kornet fragtet fra deres lejr til Develish. Han følte sig fristet af Gyles' forslag om at lede vognen gennem flodlejet til Athelhelm, selvom han var bekymret for den stigende vandstand, hvis regnen blev ved med at vælte ned. Han selv og hestene ville måske nok kunne holde sig på benene, men drengene kunne ikke. De var for spinkle og lave.

Han huskede sin vrede fordømmelse af dem aftenen inden.

Han var kommet i dårligt humør, efter at Edmund havde fortalt historien om Eleanors fødsel – en hemmelighed, som kun Clara havde kendt til, indtil hun valgte at indvie sin søn i den – men han havde tabt tålmodigheden, da drengene begyndte at spankulere rundt på græsset foran lejren med tøjet og de sværd, de havde stjålet fra Holcombe. De sorgløse tossestreger var en bitter påmindelse om den barndom, han aldrig selv havde haft; og alle de frustrationer, han havde haft angående sin egen herkomst, kværnede løs i hovedet på ham. Men det havde været forkert af ham at miste besindelsen, og nu ville han ønske, at det ikke var sket. Det var ikke deres skyld, at han i den grad følte sig svigtet, fordi Milady havde ladet ham tro, at han var den eneste uægte unge i Develish.

Han faldt i søvn til Dræbers langsomme og nænsomme skridtgang, og dyret, der ikke var klar over, at rytteren var uopmærksom, blev ved med at græsse i sporene og hullerne i vejen. Det var det, hesten var vant til, for sjældent havde Sir Richard af Develish været ædru nok til at se, hvor han skulle ride.

Det betød, at ingen af dem var opmærksomme på de vagtposter, der stod for enden af stuedrivervejen over Athelhelm, eller forberedt på det pludselige lys fra en lygte, der skinnede ind i ansigtet på Thaddeus og afslørede ham som det, han var: en fæstebonde fra Develish.